

დანიელის წიგნი — ას ოცდაჩვიდმეტი

საეტაპო ნიშნების წინასწარმეტყველური მნიშვნელობის გაცხადება:
1776-იდან 2023 წლამდე

Jeff Pippenger
2024-03-15

ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დრო, რომელიც დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს და სრულდება კვირის კანონის დროს შეერთებულ შტატებში, არის ის პერიოდი, როდესაც ყოველი ხილვის შედეგი სრულდება. ზოგიერთი ამ ხილვათაგანი ვრცელდება უშუალოდ ქრისტეს მეორედ მოსვლამდე, მაგრამ ისინიც კი, რომლებიც კვირის კანონის შემდეგ ხდება, მიბმულია დაბეჭდვის პერიოდს. ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა არის ის ადგილი, სადაც საუკუნო აღთქმა სრულყოფილად სრულდება. იმ პერიოდში ქრისტე თავისი ხალხის გულებსა და გონებებზე მარადისობისათვის წერს თავის რჯულს. ეს დაბეჭდვა წარმოდგენილია ღვთაებრივისა და ადამიანურის იმ შეერთებით, რომელიც არ სცოდავს.

„ორას ოცის“ სიმბოლური კავშირი წარმოადგენს როგორც აღდგენას, ისე ღვთაებრივისა და ადამიანურის შეერთებას. ორასოცი წელი მეფე ჯეიმზის ბიბლიიდან უილიამ მილერის პირველ საჯარო წარდგენამდე 1831 წელს და საბოლოოდ Vermont Telegraph-ში გამოქვეყნებამდე 1833 წელს, წარმოადგენს ღვთაებრივისა და ადამიანურის შეერთებას. იგი შეიცავს „ჭეშმარიტების“ ხელწერას, რაც არის ებრაული სიტყვა, რომელიც საკვირველმა ენათმეცნიერმა შექმნა ებრაული ანბანის პირველი, მეცამეტე და უკანასკნელი ასოების შეერთებით, რათა ჩამოეყალიბებინა სიტყვა „ჭეშმარიტება“. 1611 წლიდან, მეფე ჯეიმზის ბიბლიიდან, ვიდრე 1831 წლამდე და მილერის მიერ თავისი უწყების გამოქვეყნებამდე გასული ორასოცი წელი, ასახავს საკვირველი ენათმეცნიერის ხელწერას.

ამ ორ თარიღს (1611 და 1831) შორის შუაში მდებარე დასასრულის დრო 1798 წელს წარმოადგენს დანიელის წიგნიდან (King James Bible) მომდინარე უწყების ბეჭდის ახსნას, რომელიც წარმოშობს ცოდნის გამრავლებას, რამაც 1831 წელს მილერის გამოცემამდე მიიყვანა. 1798 წელს დასასრულის დრომ ასევე აღნიშნა გამოცდის პროცესის დასაწყისი, რომელმაც წარმოშვა უგუნური ქალწულების აჯანყება, რომელთაც დანიელი მეთორმეტე თავში ბოროტებად განსაზღვრავს. ამგვარად, 1798 წარმოადგენს რიცხვ ცამეტს, პირველი და უკანასკნელი ასოს შუაში, რადგან ცამეტი აჯანყების სიმბოლოა. 1798 ასევე უკავშირდება მომზადების პერიოდს 1776 წლიდან 1798 წლამდე, დასასრულის დრომდე.

როგორც მილერის ორას ოცწლიანი კავშირის შემთხვევაში, 1776 წელიც აღნიშნულია ღვთიური გამოქვეყნებით — დამოუკიდებლობის დეკლარაციით — და იწყებს პერიოდს, რომელიც 1798 წელს სრულდება „უცხოელთა და ამბოხების შესახებ აქტების“ გამოქვეყნებით. მილერის სიმბოლური კავშირის ორას ოცი წელი, რომელიც ღვთაებრიობისა და ადამიანობის კავშირს აღნიშნავს, 1798 წლის მეშვეობით

შეერთებულია ოცდაორ წლიან მომზადების პერიოდთან, რომელიც გრძელდება დამოუკიდებლობის დეკლარაციის გამოქვეყნებიდან 1798 წლის „უცხოელთა და ამბოხების შესახებ აქტების“ გამოქვეყნებამდე. ოცდაორი, როგორც ორას ოცი წლის მეათედი, ანუ ორას ოცი წლის მეათედი ნაწილი; რიცხვი ოცდაორი, ისევე როგორც რიცხვი ორას ოცი, წარმოადგენს ღვთაებრიობის ადამიანობასთან კავშირს.

მილერის ორას ოცწლიან პერიოდს ჭეშმარიტების ბეჭედი აზის, ისევე როგორც ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დროს; ხოლო 1776 წლიდან 1798 წლამდე მომზადების პერიოდსაც იგივე ბეჭედი აზის, რადგან შუა თარიღი — 1789 წელი — აღნიშნავს კონსტიტუციის გამოქვეყნებას, რომელიც ცამეტმა კოლონიამ დაამტკიცა.

მილერის კავშირი, რომელიც დაიწყო 1611 წელს და დასრულდა 1831 წელს და რომლის შუა წერტილი 1798 წელს მოიძებნება, დაკავშირებულია 1776 წლიდან 1798 წლამდე არსებულ ოცდაორწლიან პერიოდთან, რომლის შუა წერტილია 1789 წელი. ხუთივე თარიღი — 1611, 1776, 1789, 1798 და 1831 — წარმოდგენილია საგამომცემლო საქმით. მომზადების პერიოდის თარიღები შეიცავს 1776 წლიდან 1798 წლამდე ოცდაორი წლის მეათედს, და ეს პერიოდი ასახავს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დროს, რომელიც არის ჟამი, როდესაც ღვთაებრიობა ერთიანდება ადამიანობასთან. მილერის ორასოცწლიანი პერიოდი და 1776 წლიდან 1798 წლამდე არსებული ოცდაორწლიანი მომზადების პერიოდი ორივე წარმოადგენს ღვთაებრიობის კავშირს ადამიანობასთან.

ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ჟამი დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს და აღინიშნა მესამე ვაის ისლამის მიერ სულიერ დიდებულ ქვეყანაზე დარტყმით. ოცდაორი წლის შემდეგ, 2023 წლის 7 ოქტომბერს, მესამე ვაის ისლამმა კვლავ დაარტყა ტიპურ, პირდაპირი მნიშვნელობით დიდებულ ქვეყანას. მალე მოსასვლელი საკვირაო კანონის დროს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა დასრულდება, და მესამე ვაის ისლამი კვლავ დაარტყამს შეერთებულ შტატებს.

დაბეჭდვის დრო იწყება ისლამის თავდასხმით მიწის მხეცზე, და იგი მთავრდება ისლამის თავდასხმით მიწის მხეცზე. შუაში მესამე ვაის ისლამმა დაარტყა ისრაელის ერს, რომელიც ბიბლიურად იუდად არის წარმოდგენილი. იუდა იყო ბიბლიის ძველი, პირდაპირი დიდებული ქვეყანა, ხოლო შეერთებული შტატები არის თანამედროვე სულიერი დიდებული ქვეყანა.

ისლამის სამი დარტყმა ყველა მიმართული იყო დიდებული ქვეყნის წინააღმდეგ. პირველი და უკანასკნელი მიმართული იყო თანამედროვე სულიერი დიდებული ქვეყნის წინააღმდეგ, ხოლო შუა დარტყმა განხორციელდა ძველი, პირდაპირი მნიშვნელობით აღქმული დიდებული ქვეყნის წინააღმდეგ. შუა გზანიშნული ნიშანი იყო შეტევა ისრაელის თანამედროვე ერის წინააღმდეგ, და მათი მესიის ჯვარცმით პირდაპირი ისრაელი იქცა ამბოხების სიმბოლოდ, როგორც ეს წარმოდგენილია ებრაული ანბანის მეცამეტე ასოთი.

1776-დან 1798 წლამდე მომზადების პერიოდი აგრეთვე დაკავშირებულია მესამე ანგელოზის მოძრაობის ორას ოც წელთან, ვინაიდან 1776 წელს, დამოუკიდებლობის დეკლარაციიდან დაწყებული, 1996 წლამდე და ჟურნალ The Time of the End-ის

გამოქვეყნებამდე, ორას ოცი წელია. ამ ისტორიის შუაგულში არის აღსასრულის ჟამი 1989 წელს, რომელიც აღნიშნავს უგუნურ ბოროტ ქალწულთა ამბოხებას. ამიტომ 1611, 1776, 1789, 1798, 1831, 1989, 1996, 2001, 2023 და მალე მომავალი საკვირაო კანონი — ყოველივე ეს არის ის საგზაო ნიშნები, რომლებიც დაკავშირებულია იმ ჭეშმარიტებასთან, რომ ღვთაებრიობა, ადამიანობასთან შეერთებული, არ სცოდავს. ათი საგზაო ნიშანი, რომელთაგან ორი ორჯერ არის გამეორებული.

ათი არის გამოცდის წარმოდგენი რიცხვი, და როდესაც უმატებთ 1776-ისა და 1798-ის ორ განმეორებით თარიღს, ჯამში მიიღება თორმეტი საგზაო ნიშანი, რომლებიც ას ორმოცდაოთხი ათასს წარმოადგენენ. ეს საგზაო ნიშნები ყველანი ეხებიან ას ორმოცდაოთხი ათასის გამოცდის პროცესს, რომელიც მიმდინარეობს 2001 წლის 11 სექტემბრიდან მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონის დადგომამდე, სადაც ქრისტე აღასრულებს მესამე ანგელოზის საქმეს იმით, რომ თავის ღვთაებრიობას აერთიანებს ას ორმოცდაოთხი ათასის ადამიანურობასთან, რომლებიც, მარადისობის დანარჩენ პერიოდში, აღარ სცოდავენ. ცხადია, ეს ფაქტი შეიძლება დაინახონ მხოლოდ მათ, ვინც, როგორც ესაია ამბობს, ირჩევენ, რომ „თავიანთი თვალებით იხილონ, თავიანთი ყურებით მოისმინონ, და თავიანთი გულით გაიგონ, და მოიქცნენ, და განიკურნონ.“

1844 წლის 22 ოქტომბერს მესამე ანგელოზი მოვიდა, როდესაც ქრისტე უეცრად მივიდა თავის ტაძარში, რათა აღესრულებინა ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა. მილერიტა ერთმა ჯგუფმა მაშინ გაჰყვა ქრისტეს უწმიდეს ადგილას, მიუხედავად იმისა, რომ ამის შემდეგ მათ შეწყვიტეს მესამე ანგელოზის წინმსწრები ნათლის მიცოლა, გაიმეორეს პირველი კადემის ამბოხება და მიესაჯათ ლაოდისკის უდაბნოში ხეტიალი, ვიდრე ყველანი არ დაიხოცებოდნენ.

როდესაც ქრისტე უეცრად შევიდა უწმიდეს ადგილზე, ღვთაებრიობისა და კაცობრიობის ერთიანობა წარმოადგენდა იმ საქმეს, რომლის აღსასრულებლადაც იგი მზად იყო, და ეს საქმე სიმბოლურად წარმოდგენილი იყო საოცარი ენათმეცნიერით ორ მოწმესთან ერთად. ეს მოწმეები იყვნენ აბაკუმი და იოანე. ორივე წიგნის მეორე თავის მეოცე მუხლში იდენტიფიცირებულია 1844 წლის 22 ოქტომბერი. ერთმა ხაზი გაუსვა შერიგების საქმეს (at-one-ment), რომელიც იმ თარიღზე დაიწყო, ხოლო მეორემ მიუთითა ტაძარზე, რომელიც უნდა განწმენდილიყო.

ტაძარი, რომელშიც იგი მოულოდნელად მოვიდა, წარმოდგენილია იმ ტაძრით, რომელიც ყოველდღიურის (წარმართობის) და გაპარტახების სისამაგლის (პაპიზმის) ძალებმა გათელეს. ტაძარი აგრეთვე წარმოადგენდა ქრისტეს, რომელიც არის ტაძარი, რომელიც დაინგრა და შემდეგ სამ დღეში აღდგა. იგი აგრეთვე წარმოადგენდა მილერიტა ტაძარს, რომელიც ორმოცდაექვს წელიწადში აღიგო 1798 წლიდან 1844 წლამდე. იგი აგრეთვე წარმოადგენდა ადამიანურ ტაძარს, რომელიც ორმოცდაექვსი ქრომოსომით არის ორგანიზებული და განსაზღვრავს და წარმართავს ადამიანის სხეულის გენეტიკურ აგებულებას. შემთხვევითი არ არის, რომ ადამიანის სხეულის ყოველი უჯრედი სრულად იცვლება ყოველ ორ ათას ხუთას ოცი დღეში.

ტაძრის ყველა ამ ღვთიურ ილუსტრაციაში, რომლებიც წარმოადგენს ქრისტეს საქმეს — ღმრთეების შეერთებას ადამიანურობასთან — ღმრთეობა ყოველთვის წინ უსწრებს ადამიანურობას. 1611 წინ უსწრებს 1831-ს. 1776 წინ უსწრებს 1798-ს. 1776 წინ უსწრებს 1996-ს. 2001 წინ უსწრებს 2023-ს. მილერიტები ქრისტეს გაჰყვნენ უწმინდეს ადგილას. დასაწყისში ღმერთმა შექმნა კაცი.

ახლა კვლავ დავუბრუნდებით 1776, 1789 და 1798 წლების სამ სამანქანო ნიშნულთა განხილვას, რომლებიც წარმოადგენს მომზადების იმ პერიოდს, რომელიც ბეჭედდასმის დროს განასახიერებს. პირველი პერიოდი, რომელიც წარმოდგენილია 1776 წლით, დამოუკიდებლობის დეკლარაციითა და ორი კონტინენტური კონგრესის პერიოდით; და მეორე პერიოდი, რომელიც წარმოდგენილია 1789 წლით, კონსტიტუციითა და კონფედერაციის მუხლების პერიოდით 1798 წლამდე.

მხეცების ხატის საიდუმლო, რომელიც არის ჭეშმარიტება იმისა, რომ მერვე თავი შვიდი თავიდან არის, ორივე პერიოდში არის გამოვლენილი. იგი იმ ისტორიის მესამე გზასანიშნზეც არის გამოვლენილი, მაგრამ ის გზასანიშნი მიმართავს იმას, რომ მერვე შვიდთაგანია, როგორც ეს პაპობის მიერ აღსრულდა. პირველი ორი პერიოდი წარმოადგენს მერვეს, როგორც შვიდთაგანის, აღსრულებას შეერთებული შტატების ფარგლებში.

ამერიკის შეერთებული შტატები ორი რქისგან შედგება; ერთი კაცთან არის დაკავშირებული, ხოლო მეორე — ქალთან. კაცი არის პოლიტიკური ძალაუფლება; ეს არის რესპუბლიკური რქა. ქალი არის რელიგიური ძალაუფლება; ეს არის პროტესტანტული რქა. მაშასადამე, 1776 წლითა და დამოუკიდებლობის დეკლარაციით წარმოდგენილი პერიოდი პროტესტანტულ რქას წარმოადგენს, ვინაიდან ღვთაებრივი ყოველთვის წინ უძღვის ადამიანურს. 1789 წლითა და კონსტიტუციით წარმოდგენილი პერიოდი კი რესპუბლიკურ რქას წარმოადგენს.

2020 წელს ორივე რქა მოიკლა თანამედროვე სატანური ათეისტური გველეშაპის ძალების მიერ. ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქა მოიკლა 2020 წლის 18 ივლისს, ხოლო რესპუბლიკური რქა შემდგომ მოიკლა 2020 წლის 3 ნოემბერს. 2023 წელს ორი მოწმე აღდგა ფეხზე, და სამყარომ, რომელიც მათ მკვდარ სხეულებზე ხარობდა, შიში დაიწყო.

2023 წელს, დედამიწის ისტორიის უკანასკნელ თაობაში, ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის საბოლოო საქმე დაიწყო. ახლა ღვთაებრიობა მარადისობისათვის ერთიანდება ადამიანობასთან, რადგან უკანასკნელი დღეების ერთგულნი მარადისობისათვის აღადგენენ ქრისტეს ხატებას.

2023 წელს დაიწყო დედამიწის მხეცის ერში განდგომილი ეკლესიისა და განდგომილი სახელმწიფოს გაერთიანების საბოლოო საქმე. მაშინ იდგმებოდა ძალაუფლების ის სტრუქტურა, რომელსაც პაპობა წარმოადგენს — განდგომილ სახელმწიფოზე მმართველი განდგომილი ეკლესიისაგან შემდგარი — და ამით ხდებოდა მხეცის ხატის კვლავწარმოება.

მოწოდებულთათვის დიდი გამოცდა არის მხეცის ხატის ჩამოყალიბების ხილვის გამოცდა, როგორც ეს წარმოდგენილია „ხმებით, ელვარებებით, ქუხილებითა“ და მომავალი „მიწისძვრით“. დაბეჭდვის დრო არის ის პერიოდი, როდესაც ყოველი ხილვა პოულობს თავის სრულყოფილ შედეგს (აღსრულებას). მომზადების პერიოდში 1776 წლიდან 1798 წლამდე, რომელიც დაბეჭდვის დროს განასახიერებს, იყო ბორბლები ბორბლებში, რაც იმ ხილვის ნაწილია, რომელიც ეზეკიელმა იხილა, როცა მან უწმიდესში ჩაიხედა, ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დროს. ამ ბორბლებს და უაიტი უწოდებს „ადამიანურ მოვლენათა რთულ ურთიერთქმედებას“. 1776 წლიდან 1798 წლამდე მომზადების პერიოდი მოიცავდა ამ „ადამიანურ მოვლენათა რთული ურთიერთქმედებებიდან“ ზოგიერთს, რომელთაც ყურადღება უნდა მიექცეს.

ერთი დაკავშირებულია იმ ჭეშმარიტებასთან, რომ რევოლუციურმა საფრანგეთმა შეერთებული შტატები განასახიერა. ორივე ერი პაპობას დედამიწის ტახტზე აყენებს და ორივე მას იქიდან ჩამოაგდებს. ორივე ერი თავის სამხედრო და ეკონომიკურ ძალას ამ საქმის აღსასრულებლად უძღვნის. ორივე ერი უეცრად აუქმებს თავის დამკვიდრებულ რელიგიებს, რათა კათოლიკური გახდეს. ორივე ერი განიცდის „მიწისძვრას“, რომელიც მათ დამკვიდრებულ მთავრობებს ამხოზს. ორივე ერის ისტორია 1789 წელთან არის გადაჯაჭვული, რადგან 1789 წელს დაიწყო საფრანგეთის რევოლუცია და ძალაში შევიდა აშშ-ის კონსტიტუცია.

საფრანგეთის რევოლუცია ათი წლის განმავლობაში გაგრძელდა. ნაპოლეონ ბონაპარტი ხელისუფლებაში საფრანგეთის რევოლუციის გვიან ეტაპებზე აღზევდა. იგი გამოჩენილი სამხედრო ლიდერი გახდა და 1799 წლის 9 ნოემბერს მის მიერ წარმატებით განხორციელებული სახელმწიფო გადატრიალების შემდეგ საფრანგეთის მთავრობაში საკვანძო როლი შეასრულა, რამაც იგი საფრანგეთის რესპუბლიკის პირველ კონსულად აქცია.

1776-იდან 1798 წლამდე მოსამზადებელი პერიოდის მეორე მონაკვეთში ის კაცი, რომელიც იყო მერვე (არა მიმდევრობით), და რომელიც შვიდთაგანი იყო, იყო ჯონ ჰენკოკი. იგი იყო ერთ-ერთი იმ რვა პრეზიდენტთაგან მეორე პერიოდში, რომელიც წარმოდგენილია 1789 წლით (საფრანგეთის რევოლუციის წელი). იმ რვა პრეზიდენტიდან მხოლოდ იგი იყო ის, ვინც პირველ პერიოდშიც, წარმოდგენილში 1776 წლით, ასევე თავმჯდომარეობდა როგორც პრეზიდენტი. ამ წინასწარმეტყველური აზრით, იგი იყო მერვე, რომელიც შვიდთაგანი იყო.

იგი ადამიანური პერიოდის ხელწერაა, რადგან პირველი პერიოდი ღვთიურს წარმოადგენს; ამიტომაც იგი ის ხელწერაა, რომელიც ორივე პერიოდს — ღვთიურსა და ადამიანურს — ერთმანეთთან აკავშირებს. მისი ხელწერა კაცობრიობის ისტორიაში ყველაზე ცნობილი ხელწერაა და იგი მის საუცხოო კალიგრაფიაზე მეტს გამოხატავდა.

ჯონ ჰენკოკის ხელმოწერა დამოუკიდებლობის დეკლარაციაზე ისტორიის ყველაზე ცნობილი ხელმოწერაა. მისი დიდი და თვალშისაცემი ხელმოწერა იქცა სიმბოლოდ, რომელიც ამერიკის დამოუკიდებლობასა და ამერიკული კოლონიების დაუმორჩილებლობას ბრიტანული მმართველობის მიმართ გამოხატავს. ჰენკოკმა,

რომელიც 1776 წელს, დეკლარაციის ხელმოწერის დროს, კონტინენტური კონგრესის პრეზიდენტი იყო, გადმოცემის თანახმად, თავისი სახელი თვალსაჩინოდ მოაწერა, რათა მეფე ჯორჯ III-ს იგი სათვალის გარეშე წაეკითხა, რაც მისი სიმამაცისა და დამოუკიდებლობის საქმისადმი ერთგულების სიმბოლოდ იქცა.

ჰენკოკი იყო ერთ-ერთი იმ რვა პრეზიდენტთან, რომლებიც 1789-ით წარმოდგენილ პერიოდს ეკუთვნოდნენ, მაგრამ იგი იყო იმ შვიდ კაცთანაც, რომლებიც 1776-ით წარმოდგენილ პერიოდში იყვნენ პრეზიდენტები. იგი იყო პრეზიდენტი მაშინ, როდესაც დამოუკიდებლობის დეკლარაციას მოეწერა ხელი. ჰენკოკი ამ ორ პერიოდს თავის ადამიანური ხელმოწერით აკავშირებს, და იგი მოთავსებულია როგორც პირველ ისტორიაში, ისე მეორე ისტორიაშიც. პირველი ისტორია წარმოადგენს ღვთიურს, ხოლო მეორე წარმოადგენს ადამიანურს, და ხელმოწერა, რომელიც ამ ორ ისტორიას ერთმანეთთან აკავშირებს, არის იმ საკვირველი ენათმეცნიერის ხელმოწერა, რომელმაც ადამიანური იარაღი გამოიყენა, რათა 1776-ით წარმოდგენილი ღვთიური პერიოდი შეეერთებინა 1789-ით წარმოდგენილ ადამიანურ პერიოდთან.

მსოფლიოს ისტორიაში არსებობს მხოლოდ ერთი სხვა ხელმოწერა, რომელიც ცნობადობის მხრივ ჰენკოკის ხელმოწერას ეცილება; იგი ასევე არის 1789 წელთან და საფრანგეთის რევოლუციასთან დაკავშირებული ხელმოწერა. ეს ხელმოწერა შეიცავს იმავე სახის გაბედულებას, რომლის გადმოცემაც ჰენკოკს სურდა, და იგი საფრანგეთის ისტორიაში მოიპოვება.

გლობალური აღიარებისა და სიმბოლური მნიშვნელობის თვალსაზრისით, ნაპოლეონ ბონაპარტის ხელმოწერას ისეთი სტატუსი აქვს, რომელიც ჯონ ჰენკოკის ხელმოწერას შეედრება, თუმცა განსხვავებულ ისტორიულ და კულტურულ კონტექსტში. ნაპოლეონი, საფრანგეთის გამოჩენილი სამხედრო და პოლიტიკური ლიდერი, მნიშვნელოვან კვალს ტოვებდა ევროპისა და მსოფლიოს ისტორიაში, განსაკუთრებით ნაპოლეონის ომების პერიოდში. მისი ხელმოწერა, რომელსაც ხშირად მისი თამამი და გამორჩეული სტილი ახასიათებდა, მისი ძლიერი გავლენისა და იმ მასშტაბური ცვლილებების სიმბოლოდ იქცა, რომლებიც მან ევროპას მოუტანა, მათ შორის სამართლებრივი რეფორმები, ცნობილი როგორც ნაპოლეონის კოდექსი.

ჰენკოკის ხელმოწერის მსგავსად, რომელიც ბრიტანული მმართველობისადმი დაუმორჩილებლობასა და ამერიკის დამოუკიდებლობისკენ მისწრაფებას განასახიერებს, ნაპოლეონის ხელმოწერა სიმამაცისა და ამბიციის სხვა სახეს წარმოადგენს — ევროპული პოლიტიკური საზღვრების ხელახლა ჩამოყალიბებას და ფრანგული რევოლუციური იდეალების წინ წაწევას. ორივე ხელმოწერა თავიანთი შესაბამისი ისტორიული პიროვნებების იმ როლის ემბლემატური გამოხატულებაა, რომელიც მათ თავიანთი ერების ბედის ფორმირებაში შეასრულეს, აგრეთვე იმ უფრო ფართო ზეგავლენისა, რომელიც მათ ქმედებებს მსოფლიო ისტორიაზე ჰქონდა.

როცა ეზეკიელმა იხილა ბორბლები ბორბლებში, რომლებიც წარმოადგენდნენ ადამიანურ მოვლენათა რთულ ურთიერთქმედებას ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დროის ისტორიის განმავლობაში, იმ ბორბლებიდან ერთი

წინასახეობრივად იყო ნაჩვენები 1789 წლის ბორბლით, როდესაც ამერიკის შეერთებული შტატების კონსტიტუცია, მხეცი რესპუბლიკური რქითა და პროტესტანტული რქით, გადაიკვეთა საფრანგეთთან — მხეცთან ეგვიპტის რქითა და სოდომის რქით.

1789 წლიდან 1799 წლამდე საფრანგეთი შემრულ იქნა „მიწისძვრით“, რომელიც სათავეს იღებდა უძირო ორმოდან ამომავალი ათეიზმის მხეცისაგან. ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ჟამს, 1789 წარმოადგენს იმ პერიოდს, რომელიც იწყება 2020 წლის 18 ივლისს, როდესაც ათეიზმის მხეცმა დაამხო და მოკლა ჭემმარიტი პროტესტანტიზმის რქა, ხოლო შემდეგ, 2020 წლის 3 ნოემბერს, ათეიზმის მხეცმა აგრეთვე დაამხო და მოკლა რესპუბლიკანიზმის რქა. 1789 წლის ბორბალი წარმოადგენს 2020 წლის ბორბალს, როგორც ეს გამოსახულია 18 ივლისით (ღვთაებრიობა) და 2020 წლის 3 ნოემბრით (კაცობრიობა).

ღმერთის ხელმოწერა, როგორც იგი კაცობრიობით არის წარმოდგენილი, მოიპოვება მსოფლიოს ორ ყველაზე ცნობილ ხელმოწერაში, რომლებიც ორივე დაკავშირებულია 1789 წელთან და ორივე წარმოადგენს იმ ძალებს, რომლებიც პაპობას დედამიწის ტახტზე სვამენ და იქიდან ჩამოაგდებენ. 1789 წელი, როგორც იმ სამი ნიშნულის შუაგული, რომლებიც ღვთის ჭემმარიტების ხელმოწერას წარმოადგენენ, ატარებს „ცამეტი“ კოლონიისა და საფრანგეთის რევოლუციის „ამბოხების“ ხელმოწერას.

1789-დან 1799 წლამდე პერიოდი წარმოადგენს საფრანგეთის რევოლუციის ისტორიას, ხოლო რიცხვი ათი განსაცდელს აღნიშნავს. 1789 წარმოადგენს „ჭემმარიტების“ პირველ ასოს, ხოლო 1799 აღნიშნავს საფრანგეთში იმ პერიოდის უკანასკნელ ასოს. შუალედური პერიოდი აღინიშნა 1793 წელს საფრანგეთის მეფის დასჯით, როდესაც მოქალაქეები აუჯანყდნენ მის ამპარტავან სამეფო მმართველობას.

„მშვიდობის სახარება, რომელიც საფრანგეთმა უარყო, უსათუოდ უნდა ამოეძირკვა, და მისი შედეგები საშინელი იქნებოდა. 1793 წლის 21 იანვარს, ზუსტად იმ დღიდან ორას ორმოცდათვრამეტი წლის შემდეგ, რომელმაც საფრანგეთი სრულად მიაჯაჭვა რეფორმატორთა დევნას, სხვა მსვლელობამ, სრულიად განსხვავებული მიზნით, პარიზის ქუჩები გაიარა.“ The Great Controversy, 230.

1789 წელი აღნიშნავდა მეცამეტე ასოს შეერთებული შტატების ორრქიანი მხეცისთვის და პირველ ასოს საფრანგეთის ორრქიანი მხეცისთვის. საფრანგეთის შუა ასო იყო 1793 წელი, როდესაც საფრანგეთის მეფეს თავი მოჰკვეთეს, ხოლო ნაპოლეონი წარმოადგენდა ბოლო ასოს, როდესაც მან 1799 წელს მთავრობის კონტროლი ხელში ჩაიგდო. „ჭემმარიტების“ ხელმოწერა საფრანგეთის დამხობის ისტორიაში, წარმოდგენილი 1789, 1793 და 1799 წლებით, არის წინასწარმეტყველური ბორბალი, რომელიც შეკავშირებულია 1776, 1789 და 1798 წლების წინასწარმეტყველურ ბორბალთან.

ორივე ისტორია შეიცავს კაცობრიობის ისტორიაში ორ ყველაზე ცნობილ ხელმოწერას, რითაც „ჭემმარიტების“ ღვთაებრივი ხელმოწერა ორ ადამიანურ ხელმოწერასთან არის დაკავშირებული. ორივე ბორბალი დაკავშირებულია მეცამეტე ასოსთან ას

ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის პერიოდში, რომელიც არის დრო ორ მოწმეთა მოკვლიდან 2020 წელს მათ აღდგომამდე 2023 წელს, რაც აღინიშნება 2023 წლის 7 ოქტომბრით.

ჩვენ ჩვენს შესწავლას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.